

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyní Mgr. Karolínou Tylovou, LL.M., ve věci

žalobce: X, narozen X
bytem X
zastoupen advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8 - Dolní Chabry

proti

žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**
sídlem U Jezů 642/2a, 461 80 Liberec 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 11. 2018, č. j. X,

takto:

- I. Žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 7. 11. 2018, č. j. X, se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Žaloba

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhá přezkumu shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jako opožděné jeho odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Liberec (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 24. 7. 2018, sp. zn.: X, č. j.: X. Tímto prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným z nedbalostního spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 5. zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“) ve spojení s porušením § 4 písm. c) téhož zákona, kterého se dopustil tím, že dne 13. 9. 2017 v X hod. z ulice X ři odbočování doprava na ulici Jablonecká směrem k Šaldovu náměstí v Liberci s vozidlem tovární značky X registrační značky X nerespektoval světelný signál „Stůj“ na semaforu. Za přestupek byla žalobci podle § 35 písm. b) ve spojení s § 46 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), a § 125c odst. 5 písm. f) zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 2 500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Dále bylo tímto prvostupňovým rozhodnutím podle § 86 odst. 1 písm. c) zákona o odpovědnosti za přestupky zastaveno řízení o přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, kterého se měl žalobce dopustit rovněž dne 13. 9. 2017 v 15.30 hod. tím, že při kontrole vozidla hlídkou Policie ČR nepředložil reflexní vestu, tj. užil vozidlo, které nesplňovalo podmínky podle zvláštního právního předpisu.
2. Žalobce namítal, že závěr žalovaného, že odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí odeslané jeho zmocněncem dne 10. 8. 2018 prostřednictvím e-mailové adresy x na adresu elektronické podatelny správního orgánu I. stupně, nebylo do elektronické podatelny správního orgánu I. stupně doručeno, protože se jednalo o spam, spočívá na nesprávném posouzení věci. Odvolání nebylo doručeno správnímu orgánu I. stupně z důvodu protiprávního jednání na straně správního orgánu, což nemůže být přičítáno k tíži žalobce.
3. Žalobce argumentoval, že správní orgán I. stupně byl podle § 2 odst. 1 a 2 vyhlášky č. 259/2012 Sb., o podrobnostech výkonu spisové služby, povinen zřídit a provozovat elektronickou podatelnu a žalobci svědčilo podle § 37 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), veřejné subjektivní právo k učinění podání e-mailem. Pokud správní orgán I. stupně rezignoval na svou povinnost a zkrátil žalobce na jeho právu učinit podání jím vybraným způsobem, nemohlo to být dáváno k jeho tíži. Žalobce uvedl s odkazem na nálezy Ústavního soudu ze dne 29. 3. 2011, sp. zn. II. ÚS 1911/11, a ze dne 20. 5. 2014, sp. zn. II. ÚS 2560/13, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2017, č. j. 9 As 99/2016-40 (všechny nálezy Ústavního soudu jsou dostupné na www.nalus.cz a rozsudky Nejvyššího správního soudu na www.nssoud.cz), že na podání odvolání jeho zmocněncem dne 10. 8. 2018 mělo být nahlíženo jako na včasné i v případě, že správnímu orgánu I. stupně nedošlo.
4. Žalobce dále tvrdil, že správní orgán I. stupně nezákonně rozhodoval v situaci, kdy existovala překážka věci rozhodnuté, neboť předmětem správního řízení byly dva skutky spáchané v jednočinném souběhu, přičemž ohledně druhého skutku bylo řízení o přestupku zastaveno.

5. Žalovaný dle žalobce také nedostatečně posoudil předpoklady pro zahájení přezkumného řízení podle § 92 odst. 1 správního řádu a neodůvodnil svůj právní názor, proč v projednávaném případě o překážku věci rozhodnuté nešlo.
6. Závěrem žalobce vyjádřil nesouhlas se zveřejňováním svých osobních údajů a osobních údajů svého právního zástupce na webových stránkách Nejvyššího správního soudu, uplatnil požadavek na naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci.
7. Ze všech uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud zrušil napadené rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

II. Vyjádření žalovaného

8. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí a své vyjádření ze dne 4. 2. 2019 k žalobě vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 59 A 1/2019. Uvedl, že správní orgán provedl kontrolu nastavení elektronické podatelny u externí X a zjistil, že e-mailové podání, které se zmocněnec žalobce pokusil odeslat dne 10. 8. 2018 z e-mailové schránky X z IP adresy X, nebylo správnímu orgánu I. stupně řádně doručeno, neboť tato adresa v danou dobu rozesílala nevyžádanou poštu a byla zařazena do tzv. X. Jednalo se o standardní bezpečnostní nastavení poštovních serverů na internetu, které se využívá k tomu, aby nedocházelo k zahlcování e-mailových schránek a poštovních serverů nevyžádanou poštou, správní orgán I. stupně nebyl schopen ovlivnit, které servery byly v dané době zařazeny na tzv. blacklist, a e-maily odeslané ze serverů uvedených na tzv. X se nezobrazovaly v tzv. spamových zprávách správního orgánu I. stupně. Aby měl odesílatel e-mailu jistotu, že jeho e-mail byl řádně doručen do elektronické podatelny správního úřadu, musí vždy vyčkat na doručenkou odeslanou elektronickou podatelnou potvrzující jeho přijetí.
9. Žalovaný rovněž poukázal na to, že Nejvyšší správní soud vyhodnotil postupy zmocněnce žalobce X v jiných řízeních jako záměrně obstrukční, přičemž zmocněnec žalobce byl osobou dobře seznámenou se zákonnou úpravou doručování a důsledky jejího nedodržení. Žalovaný pokládal tvrzení žalobce o nastavení spamového filtru elektronické podatelny správního orgánu I. stupně s cílem odmítnat podání žalobce za účelové a nepodložené.
10. Z uvedených důvodů žalovaný navrhoval, aby soud žalobu zamítl.

III. Zjištění ze správního spisu

11. Dne 24. 7. 2018 správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí o přestupku, kterým žalobce uznal vinným z nedbalostního spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 ve spojení s porušením § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a uložil mu podle § 35 písm. b) ve spojení s § 46 zákona o odpovědnosti za přestupky a § 125c odst. 5 písm. f) zákona o silničním provozu pokutu ve výši 2 500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Dále bylo prvostupňovým rozhodnutím podle § 86 odst. 1 písm. c) zákona o odpovědnosti za přestupky zastaveno řízení o přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Prvostupňové rozhodnutí bylo zmocněnci žalobce doručeno dne 26. 7. 2018.
12. Zmocněnec žalobce dne 13. 8. 2018 sdělil správnímu orgánu I. stupně e-mailem, že dne 10. 8. 2018 podal odvolání v projednávané věci prostřednictvím e-mailu s elektronickým podpisem. Zmocněnec žalobce uvedl, že spamový filtr správního orgánu I.

stupně jeho e-maily posoudil jako spam a odmítl doručení do elektronické podatelny. Proto se zmocněnec žalobce znovu odvolal proti prvostupňovému rozhodnutí a požádal o prominutí zmeškání lhůty k podání odvolání z důvodu, že nemohl očekávat, že jeho podání bude odmítnuto, když všechna dřívější podání ze stejné e-mailové schránky byla elektronickou podatelnou správního orgánu I. stupně zpracována a přijata.

13. Správní orgán I. stupně prověřil dne 14. 8. 2018, že složka SPAM poštovní schránky neobsahuje e-mail ze dne 10. 8. 2018 s odvoláním proti prvostupňovému rozhodnutí. Žalobce předložil printscreen e-mailu ze dne 10. 8. 2018 od odesílatele adresovaný do poštovní schránky, který informoval, že přiložená zpráva nemohla být doručena adresátovi, protože IP adresa serveru uživatele poštovní schránky byla v databázi X se v příloze nacházela zpráva od uživatele poštovní schránky X s textem „Odvolávám se do rozhodnutí vydaného v řízení sp. zn. X X, X“ odeslaná dne 10. 8. 2018 v 15:00 hod. na adresu X podepsaná elektronickým podpisem X.
14. Dne 29. 8. 2018 rozhodl správní orgán I. stupně usnesením o neprominutí zmeškání lhůty k podání odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, proti němuž se žalobce dne 6. 9. 2018 odvolal. Rozhodnutím ze dne 22. 10. 2018 žalovaný potvrdil usnesení, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o prominutí zmeškání úkonu ve věci podání odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Dle žalovaného ze zjištění správního orgánu I. stupně i z žalobcem předložených printscreenů vyplynulo, že e-mail s odvoláním správnímu orgánu I. stupně doručen nebyl. Žalobce okamžitě po odeslání e-mailu s odvoláním věděl, že tato zpráva nebyla správnímu orgánu doručena, měl tak čas i možnost platně doručit své podání správnímu orgánu I. stupně jiným způsobem. Je odpovědností každého účastníka řízení vybrat si způsob doručování podání správnímu orgánu se všemi jeho riziky či výhodami. Žalobcem navrhované znalecké zkoumání spamového filtru považoval žalovaný za nadbytečné.
15. V návaznosti na uvedené žalovaný napadeným rozhodnutím ze dne 7. 11. 2019 zamítl jako opožděné odvolání žalobce proti prvostupňovému meritornímu rozhodnutí z důvodu, že odvolání nebylo podáno ve lhůtě do 10. 8. 2018 a usnesení o zamítnutí žádosti o prominutí lhůty k podání nabylo právní moci dne 31. 10. 2018.

IV. Posouzení věci krajským soudem

16. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř. s.), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů, vycházel přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu, v souladu s § 75 odst. 1, odst. 2 s. ř. s.
17. Krajský soud připomíná, že Nejvyšší správní soud setrvale judikuje, že v rozhodnutí o zamítnutí odvolání pro opožděnost nebo nepřípustnost podle § 92 odst. 1 správního řádu se odvolací orgán věcně nezabývá podaným odvoláním, posuzuje pouze jeho včasnost nebo přípustnost. V případě žaloby proti rozhodnutí o zamítnutí odvolání jako opožděného nebo nepřípustného je tedy správní soud oprávněn zkoumat v mezích žalobních bodů pouze to, zda se skutečně jednalo o opožděné nebo nepřípustné odvolání a zda tedy byl žalobce zkrácen na svých právech neprovedením odvolacího přezkumu. Pokud krajský soud dospěje k závěru, že odvolání bylo po právu zamítnuto jako nepřípustné nebo opožděné, žalobu zamítne, v opačném případě

toto odvolací rozhodnutí zruší a věc vrátí žalovanému k dalšímu řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2011, č. j. 5 As 18/2011-81). Krajský soud je tedy ve smyslu výše uvedeného v projednávané věci povinen posoudit žalobu pouze ve výše vymezeném rozsahu, tedy v otázce, zda bylo odvolání žalobce vskutku opožděné či nikoli. Naopak krajský soud není v projednávané věci oprávněn k přezkumu žalobní námitky nezákonnosti rozhodnutí správního orgánu I. stupně v důsledku žalobcem tvrzené existence překážky věci rozhodnuté, tedy námitky, kterou žalovaný v rozhodnutí o odvolání neposuzoval.

18. Podstatou sporu v projednávané věci je pak to, zda správnímu orgánu bylo doručeno podání zmocněnce žalobce, které odeslal e-mailem z IP adresy, která byla na tzv. blacklistu SpamCop potenciálně nebezpečných IP adres a z toho důvodu byl příjem e-mailů do elektronické podatelny správního orgánu I. stupně z takové adresy blokován.
19. Podle § 37 odst. 5 správního řádu je *podání učiněno dnem, kdy došlo věcně a místně příslušnému správnímu orgánu*. Nejvyšší správní soud judikuje, že datová zpráva se považuje za doručenou teprve tehdy, pokud je dostupná elektronické podatelně. Tedy na rozdíl od poštovních zásilek není rozhodné její odeslání, ale doručení správnímu orgánu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2015, č. j. 7 Azs 113/2015-34).
20. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 3. 2019, č. j. 2 As 153/2018 -31, publikovaném pod č. 3871/2019 Sb. NSS, rozlišuje dvě odlišné situace sporu o doručení e-mailu správnímu orgánu a s tím souvisejících právních následků. *„Prvou je ta, kdy jedna strana (ať už je jí správní orgán nebo účastník řízení) elektronickou zprávu odešle, tato zpráva je doručena do e-mailové schránky (elektronické podatelny) strany druhé, čímž se dostane do její dispozice, a teprve poté je spamovým filtrem automatizovaně vyhodnocena jako nevyžádané sdělení a zařazena do kategorie spam, přičemž však stále zůstává v příslušné elektronické schránce adresáta a ten se s jejím obsahem může stále seznámit. Za těchto okolností dle judikatury Nejvyššího správního soudu platí, že nezaregistrování takto doručené zprávy ze strany účastníka řízení jde k jeho tíži; stejně tak ale v případě, kdy elektronická podatelna správního orgánu přijatou zprávu vyhodnotí jako nevyžádané obchodní sdělení, a proto ji přesune do kategorie spam a dále se jí nevěnuje, musí na námitku účastníka prokázat, že se o spam skutečně jednalo, jinak je správní orgán povinen k ní přiblížit jako k řádně doručené. Druhou, v projednávaném případě nastanuvší, možností je odlišná situace, kdy jedna strana se pouze pokusí doručit elektronickou zprávu do e-mailové schránky (elektronické podatelny) strany druhé, ovšem toto odeslání se vůbec nezdaří, neboť interakce požadovaného příjemce zprávy se serverem (IP adresou) odesílatele je znemožněna díky funkci black-listu nebezpečných adres vyhodnocovaných poskytovatelem služeb v oblasti bezpečnostních produktů, s nímž má požadovaný příjemce uzavřenu soukromoprávní smlouvu o provozování této služby. Za těchto okolností se naopak taková zpráva nikdy nedostane do dispozice druhé strany, neboť na virtuální „cestě“ od odesílatele k příjemci je zablokována a jako nedoručená se „vrátí“ odesílateli, o čemž je tento automaticky informován.“*
21. V již citovaném rozsudku ze dne 6. 3. 2019, č. j. 2 As 153/2018-31, publikovaném pod č. 3871/2019 Sb. NSS., bylo dále uvedeno, že *„zablokování určité IP adresy prostřednictvím jejího zařazení na tzv. blacklist poskytovatelem služeb v oblasti kybernetické bezpečnosti za účelem ochrany elektronické podatelny správního orgánu (§ 4 zákona č. 181/2014 Sb., o kybernetické bezpečnosti a o změně souvisejících zákonů) není nezákonným zásahem do práv podatele, ledaže správní orgán zablokoval IP adresu svévolně.“*

22. V projednávaném případě tedy podání zmocněnce žalobce správnímu orgánu I stupně doručeno nebylo. Svědčí o tom printscreen zprávy o nedoručení, kterou žalobce obdržel poté, co se pokusil předmětný e-mail s odvoláním odeslat. Nedoručení zprávy obsahující odvolání elektronické podatelny potvrdila interní kontrola e-mailové schránky X včetně složky SPAM správním orgánem I. stupně. Kontrola nastavení elektronické podatelny u externí X, kterou provedl žalobce, ukázala, že IP adresa X byla nalezena v DNS X a dva e-maily odeslané dne 10. 8. 2018 v 15:00:23 hod. a v 15:00:24 hod. z poštovní schránky X do poštovní schránky X byly odmítnuty. Z uvedených důvodů považuje soud za dostatečně prokazané, že podání zmocněnce žalobce správnímu orgánu I stupně doručeno nebylo a jakékoliv další znalecké zkoumání by bylo v daném případě nadbytečné.
23. Soud uvádí s odkazem na výše uvedenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, že využití blacklistu jakožto jednoho z možných bezpečnostních produktů na ochranu elektronické podatelny správního orgánu je vhodný nástroj, který proporcionálně směřuje k legitimnímu cíli a jeho užití samo o sobě bez dalšího není nezákonné, ledaže by správní orgán zablokoval IP adresu svévolně. V nynějším případě se však o svévolnou blokaci IP adresy poštovního serveru zmocněnce žalobce nejednalo, neboť z odborného vyjádření IT specialisty společnosti Liberecká IT, a. s. vyplývá, že zmocněnec žalobce úspěšně komunikoval z poštovní schránky X znovu dne 28. 8. 2018. Je třeba zdůraznit a žalobce ani nepopírá, že zvolený nástroj ochrany elektronické podatelny před nevyžádanou poštou ve formě blacklistu poskytl zmocněnci žalobce okamžitou zpětnou vazbu, že nedošlo k úspěšnému doručení e-mailové zprávy adresátovi.
24. Žalobce také namítl, že správní orgán I. stupně je povinen zřídit a provozovat elektronickou podatelnu a účastníku řízení svědčí veřejné subjektivní právo k učinění podání e-mailem. V této souvislosti soud opět odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, ze které vyplývá, že je odpovědností účastníka řízení, jaké komunikační prostředky ke komunikaci se správními orgány zvolí, včetně akceptace rozdílů, které z jejich povahy plynou (srov. již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2017, č. j. 1 As 214/2017-34, a ze dne 6. 3. 2019, č. j. 2 As 153/2018-31, publikovaný pod č. 3871/2019 Sb. NSS). Učinil-li účastník podání prostřednictvím e-mailu, musí akceptovat, že jsou s touto metodou doručování spojena určitá rizika, která spočívají v tom, že na rozdíl od privilegovaných způsobů doručování datovou schránkou či poštou, musí účastník v případě sporu zpravidla prokázat, že e-mail byl do elektronické podatelny správního orgánu doručen (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2015, č. j. 7 Azs 113/2015-32, ze dne 16. 7. 2015, č. j. 9 As 261/2014-44, či nález Ústavního soudu ve věci sp. zn. III. ÚS 2361/08 a sp. zn. I. ÚS 250/05). Uvedené závěry lze dle názoru krajského soudu vztáhnout i na zmocněnce žalobce. Soudu je z úřední činnosti známo, že Ing. Miloslav Jaroš vystupuje jako zmocněnec obviněných v řadě správních řízení a je tedy obeznámen s různými způsoby doručování podání správním orgánům. Bylo-li jeho záměrem odeslat podání odvolání v poslední den lhůty s jistotou jeho řádného doručení správnímu orgánu, mohl využít jiný způsob doručení, ať už by se jednalo o datovou schránku, kterou prokazatelně disponuje, či o poštovní přepravu.

25. Krajský soud v rámci řízení o žalobě proti napadenému rozhodnutí přezkoumal i napadenému rozhodnutí předcházející rozhodnutí žalovaného o zamítnutí odvolání žalobce a potvrzení usnesení správního orgánu I. stupně, kterým zamítnul žádost žalobce o prominutí zmeškání lhůty k podání odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Rozhodnutí o neprominutí zmeškání lhůty k podání odvolání vydané podle § 41 správního řádu je samostatně vyloučeno ze soudního přezkumu a může být správním soudem přezkoumáno právě až v rámci řízení o žalobě proti konečnému rozhodnutí správního orgánu o odvolání (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, č. j. 9 As 88/2007-49, ze dne 10. 12. 2009, č. j. 9 As 47/2009-115, ze dne 10. 12. 2009, č. j. 9 As 48/2009-105, ze dne 18. 2. 2016, č. j. 4 Azs 11/2016-22, nebo ze dne 17. 1. 2019 č. j. 7 Azs 506/2018-19).
26. K námitce, že žalovaný nedostatečně posoudil předpoklady pro zahájení přezkumného řízení podle § 92 odst. 1 správního řádu, se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 1. 3. 2013, č. j. 9 As 172/2012-32, tak, že „skutečnost, že v rozhodnutí o zamítnutí odvolání pro opožděnost dle § 92 odst. 1 správního řádu z roku 2004 odvolací orgán blíže nerozvede, proč má za to, že nejsou dány předpoklady pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí, nevede k závěru o nepřezkoumatelnosti takového rozhodnutí. Zhodnocení této otázky totiž nemá význam pro zamítnutí odvolání pro opožděnost, ale je rozhodné až pro následný postup správních orgánů po zamítnutí odvolání pro opožděnost.“ Krajský soud konstatuje, že z napadeného rozhodnutí žalovaného je patrné, že se zabýval posouzením otázky, zda jsou dány předpoklady pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení, příp. pro vydání nového rozhodnutí. Dospěl však k závěru, že takové podmínky dány nejsou. Jde však o pouhou dodatečnou informaci žalobci, bez které by rozhodnutí o zamítnutí odvolání pro opožděnost zcela obstálo.
27. Na závěr soud poznamenává, že nesouhlas se zveřejňováním osobních údajů žalobce a jeho právního zástupce a požadavek na anonymizaci rozhodnutí ve věci není na místě v rozsudku vypořádávat, neboť se nejedná o žalobní body. Soud pouze na okraj konstatuje, že publikace rozhodnutí na webových stránkách Nejvyššího správního soudu není v kompetenci krajského soudu.

V. Závěr a náklady řízení

28. S ohledem na shora uvedené soud žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
29. O podané žalobě rozhodl soud bez nařízení jednání, a to v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., za výslovného souhlasu žalobce a žalovaného.
30. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
31. V souzeném případě měl úspěch žalovaný správní orgán, ten náhradu nákladů řízení nepožadoval, ostatně mu ani žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho

doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 24. února 2020

Mgr. Karolína Tylová, LL.M.
samosoudkyně